

sion. Hvis man paa det Tidspunkt oprettholder Skatteydelse som Betingelse for Udøvelse af Valgret, bør i alt Fald den Skatteydelse, der er erlagt paa Valgdagen, give Valgret.

Men ind i dette Forhold er nu kommet et andet Forhold, om hvilket det ærede Medlem fra Nibe (Kvist) ogsaa udtalte sig paa sin kategoriske Maade, nemlig det, at Valglisten i Henhold til Loven skulde være berigtigede paa den og den Dag, og derfor var det ikke langt fra, at han udstødte det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) i de andre Lovbryderes Kred. Men det tror jeg er ganske uberettiget. Det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen), der var lige saa glad over det ærede Medlem fra Nibe som den, der førte Ordet for hans Parti ved første Behandling af denne Sag, mente, at de eneste Tilfælde, der havde foreligget, var fra København. Det er imidlertid ikke rigtigt. Jeg har flere Gange omtalt Tilfælde fra 1909 og har omtalt dem, fordi der i den Anledning er fremført en Argumentation, som er meget klar og bestemt. I 1909 spurgte Aarhus Kommune om det samme Forhold; Valglisten skal berigtiges, men da det er en stor By, det drejer sig om, kan Oplysninger om Skatterestanter ikke skaffes i de fjorten Dage efter Valglisternes Fremlæggelse — det lader sig ikke gøre —; man maatte derfor udskyde den Dag, da den endelige Berigtigelse skulde finde Sted, ud over den Frist, som egentlig var fastsat i Loven. Der blev stillet en Forespørgsel til Ministeriet den Gang, og den gik til Erklæring hos Borgmesteren i Aarhus og Stiftamtet; i Borgmesterens Erklæring findes en Udtalelse, som synes mig meget klar, og jeg skal oplæse den med Formandens Tilladelse. Borgmesteren siger: „I alle Valglove findes jo saadanne Bestemmelser, som ifølge deres Natur ikke er af afgørende Betydning for Valgets Gyldighed, men kun giver Forskrifter angaaende den hensigtsmæssigste Fremgangsmaade ved Valgets Foretagelse. Og da der ikke er nogen direkte eller logisk Forbindelse imellem det Tidspunkt, da Listerne foreligger rettede, og Valgets Resultat, synes Bestemmelsen nærmest at høre til denne Kategori. Men i hvert Fald tror jeg at turde paa-staa, at Fristen i de større Byer ikke kan overholdes.“ Han kommer saa ind paa dette Forhold, som det har været ordnet i København og for Resten ogsaa i Aarhus. Det hedder videre i Borgmesterens Erklæring: „Og naar det altsaa viser sig, at den Frist, som Valgloven har fastsat til den

14. Februar, maa forlænges til en 8 Dages Tid eller lignende, da forekommer det mig ogsaa at være det rigtigste at drage den Konsekvens heraf, at hvad der ifølge Loven kan ske inden Lovens Frist, det bør ogsaa lovlige kunne ske inden den — ved de faktiske Forhold — udsatte Frist. Det maa herved formentlig erindres, at Loven ikke indeholder nogen direkte Bestemmelse om, at Skatterne for det paagældende Kvarthal skal være betalte inden den 14. Februar. Dette udledes deraf, at Listerne paa denne Dag skal foreligge endelig rettede. Men naar dette ikke er muligt og Fristen derfor forlænges, saa maa ogsaa deraf følge, at Skatterne med Virkning overfor Valgretten kan modtages indtil det Tidspunkt, da Listerne faktisk er endeligt rettede. Den modsatte Anskuelse fører utvivlsomt ogsaa til meget lidet tiltalende Resultater. Det drejer sig jo om at udslette af Valglisten Folk, som en Gang er optagne paa Valglisten, og som altsaa maa formodes at fyldestgøre alle Betingelserne for at udøve Valgret, derunder ogsaa den, at de i ca. to Aar har betalt Skat til Kommunen — alene fordi de ikke i rette Tid har betalt deres Skat for dette enkelte Kvarthal; og det, uagtet det er Kommunalbestyrelsen bekendt, at de nogle Dage senere har betalt denne Skat. Denne Udslettelse af een Gang optagne Vælgere vil altid vække Utilfredshed og bør sikkert ske i saa ringe Omfang som muligt.“

Denne Argumentation forekommer mig meget klar, og derfor har jeg tilladt mig at læse den op. I øvrigt gaar Argumentationen videre ud paa, at paa Grund af Lovgivningens hele Karakter er det endelig berigtigende Møde det afgørende, og efter at det har fundet Sted, kan Skatten ikke med Virkning modtages. Det er altsaa en Argumentation, som taler til Gunst for det Standpunkt, som ogsaa senere i 1912 det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) indtog, og der tror jeg, at det ærede Medlem har overset, at han i Virkeligheden var fuldt vidende om og godkendte, at Københavns Kommunalbestyrelse holdt det endelig berigtigende Møde paa en senere Dag. Det fremgaar ganske tydeligt af Skrivelsen fra Kommunalbestyrelsen, at den agtede at holde det endelig berigtigende Møde senere end den 24. Februar. Hvis det ærede Medlem ikke havde haft fuld Forstaaelse af — hvad han altsaa med Rette har haft —, at man i København maatte indrette sig paa den Maade, burde han have gjort opmærksom paa, at Mødet skulde finde Sted senest den Dag, der